

จากตารางที่ 33 พบว่า พฤติกรรมการยอมแพ้โดยรวม และรายด้านมีความสัมพันธ์ทางลบ กับพฤติกรรมการเรียนทั้งโดยรวมและรายด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้น พฤติกรรมการยอมแพ้รูปแบบที่ 2 ด้านการใช้สารเสพติดด้านเดียวเท่านั้นที่พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ กับพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เวลา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การที่พฤติกรรมการยอมแพ้มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนนั้น แสดงว่าความสัมพันธ์จะแปรผันในทางตรงกันข้ามกัน คือเมื่อพฤติกรรมการยอมแพ้อยู่ในระดับสูง พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจะลดลง อธิบายได้ว่า ถ้านักเรียนมีลักษณะการแสดงออกทาง พฤติกรรมการยอมแพ้ที่เป็นการพยายามที่จะล้มเหลว การเลือกที่จะเจ็บปวด การกระทำที่ทำให้ไร้ ความสามารถ การใช้สารเสพติด การไม่ดูแลเอาใจใส่สุขภาพ การรักษาหน้า การขี้อาย การขี้อึดมั่น ในการกระทำซ้ำ ๆ การติดอยู่ภายใต้แรงกดดัน การเรียนรู้ที่จะไม่ช่วยเหลือตนเอง การใช้วิธีการ ต่อรองที่ลดทอนประสิทธิภาพ การไม่ประสบผลสำเร็จในการทำให้คนอื่นชื่นชอบ จะทำให้มี พฤติกรรมการเรียนด้านพฤติกรรมการเรียนด้านการตั้งเป้าหมาย ด้านความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ด้านการ ควบคุมตนเอง ด้านความรับผิดชอบ และด้านการใช้เวลาลดน้อยลง

ข้อวิจารณ์

การวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการยอมแพ้และพฤติกรรมการเรียนของ นักเรียนมัธยมศึกษา ทำให้ทราบถึงระดับพฤติกรรมการยอมแพ้และพฤติกรรมการเรียน และทราบ ถึงปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการแสดงออก เป็นข้อมูลประกอบการวางแผนส่งเสริม พฤติกรรมการเรียน เป็นข้อมูลสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาทำให้เข้าใจลักษณะพฤติกรรมของตน สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งแบ่งเป็นข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ระดับพฤติกรรมการ ยอมแพ้และพฤติกรรมการเรียน ผลการทดสอบสมมติฐาน มีรายละเอียดดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคล มีนักเรียนเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุ 17 ปีมากที่สุด รองลงมา มี อายุ 16 ปี ในแต่ละระดับชั้นการศึกษามีจำนวนนักเรียนที่ใกล้เคียงกัน ส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ย ก่อนข้างสูงคืออยู่ในระดับ 3.01 ขึ้นไป เป็นลูกคนโตมากที่สุดรองลงมาเป็นลูกคนเล็ก ส่วนใหญ่ นักเรียนมีบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาน้อยกว่าปริญญาตรี ครอบครัวของนักเรียนมีรายได้ โดยรวมต่อเดือนค่อนข้างน้อย คือส่วนใหญ่มีรายได้น้อยกว่า 30,001 บาทต่อเดือน

ระดับพฤติกรรมการยอมแพ้และพฤติกรรมการเรียนรู้

พฤติกรรมการยอมแพ้ พบว่าระดับพฤติกรรมการยอมแพ้โดยรวมอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งหมายถึงว่า นักเรียนมัธยมศึกษาที่มีพฤติกรรมการยอมแพ้น้อย และมีรายด้านทั้งหมด 12 ด้านพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำ มี 2 ด้านที่มีระดับปานกลางคือด้านการพยายามที่จะล้มเหลวและด้านการใช้อาย ซึ่งทั้ง 2 ด้านนี้มีลักษณะเฉพาะคือ ด้านการพยายามที่จะล้มเหลวจัดอยู่ในรูปแบบ ที่ 1 การทำร้ายตนเองระยะเริ่มต้น ยังมีข้อจำกัดการแสดงออกของพฤติกรรมเนื่องจากการกระทำที่พบบางครั้งมีเจตนาหรือไม่มีเจตนาทำร้ายตน ซึ่งการตรวจสอบรายละเอียดต้องระมัดระวังเพราะเป็นลักษณะของการคาดการณ์ความล้มเหลวเป็นการกระทำชั่วขณะ ส่วนด้านการใช้อายเป็นการขาดทักษะทางสังคมและการระมัดระวังตนเองมากเกินไปการมีอารมณ์ไม่พึงพอใจมีความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะนิสัยที่อาจจะต้องดูแลเรื่องของวัฒนธรรมทางสังคมด้วย ซึ่งถ้าพิจารณาผลที่ได้ว่าการพยายามที่จะล้มเหลวและการใช้อายอยู่ในระดับปานกลาง ต้องเพิ่มความระมัดระวังเพื่อไม่ให้เกิดการแสดงออกของพฤติกรรมพัฒนาไปสู่ระดับสูงเพิ่มขึ้นเพราะจะเกิดผลเสียต่อเนื่องระยะยาวได้

พฤติกรรมการเรียนรู้ พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้โดยรวมของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และมีรายด้านทั้งหมด 5 ด้าน พบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ด้านการควบคุมตนเอง ด้านความรับผิดชอบ และด้านการใช้เวลา มีด้านการตั้งเป้าหมายด้านเดียวเท่านั้นที่อยู่ในระดับสูง แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนส่วนใหญ่ยังอยู่ในระดับปานกลาง พฤติกรรมการเรียนรู้รายด้านทั้ง 5 ด้าน เป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อประสิทธิภาพในการเรียนของนักเรียน ถ้านักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้ก็จะพบกับความสำเร็จในชีวิตได้ ซึ่งในการเรียนนั้นผู้เรียนทุกคนอยากเรียนเก่ง รวมทั้งเป็นคนดี มีความสุขในการเรียน แต่สภาพที่เป็นจริงนักเรียนที่เรียนไม่เก่ง มีพฤติกรรมการเรียนรู้โดยเฉพาะนักเรียนวัยรุ่นยังมีปัญหา ผู้เรียนยังขาดความสนใจไม่ค่อยพัฒนาทักษะที่จำเป็น รวมทั้งสภาพแวดล้อมการเรียนที่มีละเอียดยากและมีเนื้อหาเพิ่มมากขึ้น ทักษะในการเรียนทั้ง 5 ด้านนี้จะเสริมสร้างพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่นให้มีการแสดงออกอย่างมีจุดมุ่งหมาย คิดอย่างมีเหตุผล และจัดการกับสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นทักษะที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางสติปัญญาของนักเรียนวัยรุ่น ทักษะที่เป็นความสามารถในการกระทำสิ่งต่าง ๆ อย่างมีคุณภาพและประสบความสำเร็จ เป็นทักษะจากภายในตนเองที่เป็นเรื่องของความพร้อมในการปฏิบัติตนที่พร้อมจะอดทนและมีใจจดจ่อต่อการเรียน มีความสนใจที่ปรารถนาที่จะเรียนให้ได้ดี ความสนใจที่จะรู้จักทำกิจกรรมให้สมดุลกับวิถีการดำเนินชีวิตอย่างคุ้มค่า มีประโยชน์ และมีความคิดสร้างสรรค์สามารถที่จะหักห้ามใจในการกระทำ คิดอะไรและทำ

อะไรได้ด้วยตนเอง ดังนั้นเมื่อพบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงด้านการตั้งเป้าหมายด้านเดียวเท่านั้นที่อยู่ในระดับสูง ผู้ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนตัวของผู้เรียนเองจึงควรให้ความสนใจกับการพัฒนาเสริมสร้างทักษะอีก 4 ด้าน ให้เพิ่มขึ้นเพื่อเป็นการปูพื้นฐานไปสู่การเรียนรู้ขั้นสูง และเพื่อป้องกันไม่ให้ระดับของทักษะลดน้อยลง

ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1. นักเรียนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีพฤติกรรมกรรมการยอมแพ้แตกต่างกัน

เพศ

จากการวิจัย พบว่า เพศเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนในการมีพฤติกรรมกรรมการยอมแพ้ที่แตกต่างกัน นักเรียนมัธยมปลายที่เป็นเพศหญิงมีพฤติกรรมกรรมการยอมแพ้มากกว่านักเรียนชายในด้านการพยายามที่จะล้มเหลว ในขณะที่นักเรียนมัธยมปลายที่เป็นเพศชายมีพฤติกรรมกรรมการยอมแพ้มากกว่านักเรียนเพศหญิงในด้านการใช้สารเสพติด

ด้านการพยายามที่จะล้มเหลวที่นักเรียนหญิงมีมากกว่านักเรียนชาย ซึ่ง Baumeister and Scher (1988) แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมกรรมการยอมแพ้ที่เป็นการพยายามที่จะล้มเหลวเกิดขึ้นในคนลักษณะที่มีความภาคภูมิใจตนเองในระดับต่ำ วิตกกังวลเกี่ยวกับสังคมจึงทำให้รู้สึกกลัวความสำเร็จ อ่อนแอ มองโลกในแง่ร้าย ต้องพึ่งพาคนอื่นอยู่เสมอ และไม่ชอบการแข่งขัน และ โสภณัท (2542) กล่าวถึงความวิตกกังวลในวัยรุ่นว่ามักเกิดจากความคิดผินผินจินตนาการของวัยรุ่นเองคิดสร้างเรื่องต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นแก่ตนเองจนกระทั่งเกิดความกลัวขึ้น ความวิตกกังวลทำให้เกิดความกลัวในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นจริงมีรากฐานมาจากอดีตที่ล้มเหลวหรือการมุ่งหวังความสำเร็จในอนาคตมากเกินไป ในวัยรุ่นเพศหญิงจะวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปร่างของหน้าตา เรื่องเพื่อน เรื่องการยอมรับจากเพศตรงข้าม มากกว่าเพศชาย และเมื่อมีความกังวลมีการแสดงออกแตกต่างจากเพศชาย โดยเพศหญิงแสดงการร้องไห้ รู้สึกเข็ดหลาบต่อสิ่งในอดีต ไม่คิดต่อสู้ตรงข้ามกับเพศชายที่จะแสดงออกโดยการก้าวร้าว การใช้กำลังกายต่อสู้ และสอดคล้องกับ กวี (2536) ที่กล่าวไว้ว่า เพศหญิงจะมีอัตราการเกิดปัญหาทางจิตใจมากกว่าชาย 2 เท่า และ พรเทพ และคณะ (2547) ได้สำรวจสภาพจิตใจของวัยรุ่นในสถานศึกษา พบว่าเพศหญิงมีความเสี่ยงค่าประมาณความชุกของภาวะซึมเศร้าสูงกว่าชาย และผลความยุ่งยากใจจากปัญหาด้านการเรียนรู้ ปัญหาเรื่องเงิน ปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน

ปัญหากับบิดามารดา ปัญหากับครูอาจารย์ และยังสอดคล้องกับ โรเจอร์ (1972 อ้างถึงใน โสภณัท, 2542) ว่าเพศชายจะมีแรงขับในการทำกิจกรรมและมีความก้าวร้าวทางกายมากกว่าเพศหญิง ความก้าวร้าวพอสมควรจะมีส่วนช่วยผลักดันให้ประสบผลสำเร็จในการเรียน ขณะที่ความก้าวร้าวอย่างรุนแรงจะเป็นตัวทำลายการกระทำเกี่ยวกับปัญหาของเพศชายแต่จะช่วยส่งเสริมการกระทำเกี่ยวกับปัญหาของเพศหญิง ดังนั้นเพศหญิงที่ต้องการประสบความสำเร็จหรือลดพฤติกรรมกรรมการยอมแพ้ในตนเองในด้านการพยายามที่จะล้มเหลว ต้องเพิ่มแรงกระตุ้นเกี่ยวกับความก้าวร้าวให้มากกว่าที่เคยมีอยู่ ส่วนเด็กชายต้องกระทำในทางตรงข้ามคือต้องลดแรงกระตุ้นความก้าวร้าวให้น้อยลง

ด้านการใช้สารเสพติดที่นักเรียนชายมีมากกว่านักเรียนหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุธี และคณะ (2542) ที่พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ที่ใช้สารเสพติดเป็นเพศชาย และเพศชายใช้สารเสพติดมากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเพศชายเป็นเพศที่มีความกล้าที่จะเสี่ยง กล้าที่จะทดลอง และแสวงหาความมั่นใจและความโก้เก๋ให้กับตนเองโดยการใช้สารเสพติดมากกว่าเพศหญิง สอดคล้องกับ พรเทพ และคณะ (2547) ได้สำรวจสุขภาพจิตและการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นในสถานศึกษา พบว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและประกาศนียบัตรวิชาชีพดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และสูบบุหรี่เป็นจำนวนมาก และเพศหญิงมีความเสี่ยงต่ำกว่าชาย

อายุและระดับชั้นการศึกษา

จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมกรรมการยอมแพ้โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระดับชั้นการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีระดับชั้นการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมกรรมการยอมแพ้โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่า นักเรียนที่มีอายุ 17 ปี ซึ่งอยู่ในระดับการศึกษาชั้นปีที่ 5 และ 6 มีพฤติกรรมกรรมการยอมแพ้ทั้งโดยรวม และด้านการพยายามที่จะล้มเหลว ด้านการไม่ดูแลเอาใจใส่สุขภาพ ด้านการการยึดมั่นในการกระทำซ้ำ ๆ และด้านการติดอยู่ภายใต้แรงกดดันมากกว่านักเรียนที่มีอายุ 16 ปี ซึ่งอธิบายได้ว่าจากอายุ 16 ปี เข้าสู่อายุ 17 ปี เป็นช่วงรอยต่อที่นักเรียนจะเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลายที่ต้องได้รับความเอาใจใส่เป็นพิเศษ โดยเฉพาะในคนที่ปรับตัวได้ไม่ค่อยดี ยังทำอะไรด้วยตนเองไม่ค่อยได้ มีปัญหาอารมณ์หรือไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน อาจจะพยายาม

ที่จะล้มเหลวหรือรู้สึกกดดันมากขึ้นเมื่อต้องรับผิดชอบในการเรียนที่มีการแข่งขันสูงขึ้นและยากมากขึ้น รวมทั้งบางครั้งละเลยการดูแลเอาใจใส่สุขภาพของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ อูมาพร (2543) กล่าวว่า มักจะพบว่าวัยรุ่นมีผลการเรียนแย่งทั้ง ๆ ที่เคยเรียนดี สาเหตุเพราะตั้งแต่ช่วงวัยรุ่นเป็นต้นไป การเรียนจะมีความยากขึ้น ละเอียดยิ่งขึ้นและมีเนื้อหามากขึ้น การเรียนในวัยนี้จะต้องใช้ความสามารถเพิ่มขึ้นหลายอย่าง เช่น ความสามารถรับรู้ข้อมูลที่เข้ามาได้อย่างละเอียด มีการคิดขั้นสูง สังเคราะห์ความคิด ทักษะต่าง ๆ บุรณาการความรู้ ดึงข้อมูลที่เป็นความจำออกมาใช้ได้เร็ว ถ่ายทอดความคิดเป็นการเขียนได้ดีมีทักษะภาษาที่ดี มีประสิทธิภาพและการจัดการที่ดีมีความอดทนมากขึ้น

เกรดเฉลี่ย

จากการวิจัย พบว่า นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยแตกต่างกันมีการแสดงออกพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านการกระทำที่ทำให้ไร้ความสามารถ และด้านการใช้สารเสพติด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสูงมีพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านการกระทำที่ทำให้ไร้ความสามารถ ด้านการใช้สารเสพติดน้อยกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำ ซึ่ง Baumeister and Scher (1988) ได้กล่าวไว้ว่า การกระทำที่ทำให้ไร้ความสามารถมีลักษณะเป็นการกล่าวโทษและหาข้ออ้างเมื่อเกิดความล้มเหลว อ้างว่างานยากต้องใช้คนที่มีความสามารถเฉพาะระดับสูง จึงเลือกกระทำสิ่งที่ทำให้ไร้ความสามารถ เป็นการทำสิ่งที่นำไปสู่ความล้มเหลว ก่อให้เกิดอุปสรรคสูญเสียโอกาส และประสบความสำเร็จต่ำกว่าที่ควรจะเป็น และด้านการใช้สารเสพติดที่เป็นการเลือกใช้น้ำหรือ สารเสพติดอื่น ๆ เมื่อมีความเครียดวิตกกังวล รู้สึกไม่มีความสุข หรือใช้เพื่อหลีกเลี่ยงหนีให้พ้นจากการเรียนที่ไม่ชอบ มักจะเป็นคนที่มีความตระหนักในตนเองระดับต่ำยับยั้งตนเองน้อยและใช้สารเสพติดเพิ่มขึ้นเมื่อรู้สึกไม่พึงพอใจหลังจากล้มเหลวเป็นลักษณะการเลือกแสดงพฤติกรรมการยอมแพ้เพื่อหลีกเลี่ยงหนีสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาซึ่งจะส่งผลทางลบที่ขัดขวางความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับ พรเทพ และ คณะ (2547) ได้สำรวจสุขภาพจิตของวัยรุ่นในสถานศึกษา พบว่า เกรดเฉลี่ยต่ำลงมีความเสี่ยงสูงขึ้นที่จะใช้สารเสพติด นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำมักจะมีแสดงพฤติกรรมแตกต่างจากนักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสูง สอดคล้องกับ จิตติพิทย์ (2543) กล่าวว่านักเรียนที่ผลการเรียนต่ำ มักจะได้รับ ความกดดันจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูและเพื่อน จึงหาทางออกด้วยการใช้สารเสพติดเพื่อลดความเครียดและประชดประชัน และงานวิจัยของ รสสุคนธ์ (2543) ที่พบว่า ผลการเรียนมีความสัมพันธ์กับนักเรียนที่ใช้สารเสพติด และงานวิจัยของกองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา (2536) ที่พบว่า ผลการเรียนของนักเรียนที่ใช้สิ่งเสพติดอยู่ในระดับปานกลางถึงน้อย

ลำดับการเกิด

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เป็นบุตรคนกลาง มีพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านการติดอยู่ภายใต้แรงกดดันแตกต่างจากนักเรียนที่เป็นบุตรคนเดียว และนักเรียนที่เป็นบุตรคนโตและบุตรคนกลาง มีการติดอยู่ภายใต้แรงกดดันมากกว่าบุตรคนเล็ก ซึ่งการติดอยู่ภายใต้แรงกดดันเป็นการกระทำภายใต้สถานการณ์ที่มีความปรารถนาและสำคัญมาก การมุ่งความสำเร็จอย่างผิดธรรมชาติเมื่อตอบสนองต่อแรงกดดันอย่างไม่มีประสิทธิภาพจะทำให้เกิดความฟ่ายแพ้และล้มเหลว การติดอยู่ภายใต้แรงกดดันเป็นการกระทำโดยอัตโนมัติจากจิตใต้สำนึก เป็นกระบวนการภายในตนเองที่พยายามสร้างความมั่นใจว่าต้องปฏิบัติดีที่สุดและการที่บุตรคนกลางมีค่าเฉลี่ยด้านการติดอยู่ภายใต้แรงกดดันสูงกว่าบุตรคนอื่น ๆ อาจจะเป็นเพราะลูกที่เกิดหลังคนอื่นมักจะมีปัญหาดังที่ ศรีเรือน (2536) กล่าวไว้ว่าลูกคนที่เกิดหลัง ๆ มักจะมีปัญหามากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกคนกลางจะเหมือนกับเด็กที่ถูกทิ้งอยู่ตรงกลาง และ Fuhrmann (1990 อ้างถึงใน ศรีเรือน, 2536) กล่าวไว้ว่า ลูกชายคนกลางมักจะถูกละเลยมากกว่า ได้รับการสนับสนุนน้อยกว่าลูกคนแรกหรือคนสุดท้าย

ระดับการศึกษาของบิดา

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่บิดามีระดับการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมการยอมแพ้แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ พบความแตกต่างในด้านการรักษาหน้า ด้านการเรียนรู้ที่จะไม่ช่วยเหลือตนเอง ด้านการไม่ประสบความสำเร็จในการทำให้คนอื่นชื่นชอบ ซึ่งพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านการรักษาหน้าเป็นการรักษาภาพลักษณ์ที่ทำให้เกิดความรู้สึกดี เป็นที่ชื่นโดยนักเรียนที่บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านการรักษาหน้า ด้านการเรียนรู้ที่จะไม่ช่วยเหลือตนเอง ด้านการไม่ประสบความสำเร็จในการทำให้คนอื่นชื่นชอบมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ซึ่ง Baumeister and Scher (1988) กล่าวว่า การรักษาหน้าจะกระทำเมื่ออยู่ต่อหน้าคนแปลกหน้า คนที่ระมัดระวังตนเองสูง มักจะอ้างเหตุผลเข้าข้างตนเอง รักษาหน้ารักษาศักดิ์ศรีของตนไว้ ด้านการเรียนรู้จะไม่ช่วยเหลือตนเอง เป็นอาการเพิกเฉยไม่คืนรนต่อสู้โดยเรียนรู้ที่จะเพิกเฉยไม่ยอมรับรู้สิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น ไร้จุดหมายปลายทาง ปล่อยชีวิตตามยถากรรม คนที่ระมัดระวังตนเองสูงจะแสดงการเพิกเฉยด้วยการกระทำลักษณะต่อต้านด้วยการหยุดความพยายาม ด้านการไม่ประสบความสำเร็จในการทำให้คนอื่นชื่นชอบ เป็นการไม่ได้รับการชื่นชอบ การยอมรับ จากคนอื่น ๆ เป็นการลดทอนความสัมพันธ์ทั้ง ๆ ที่ได้พยายามทำให้คนอื่น ๆ พอใจและชื่นชอบ และเมื่อกระทำซ้ำ ๆ จะนำไปสู่การยอมแพ้ในตนเองสร้างความฟ่ายแพ้และทำร้ายตนเองในที่สุด อาจเนื่องมาจาก

ระดับการศึกษาของบิดามีอิทธิพลต่อความต้องการเลียนแบบผู้ที่ตนนิยมชมชอบ การนับถือวีรบุรุษของวัยรุ่น ซึ่งศรีเรือน (2536) กล่าวว่าไว้ว่า ความต้องการเลียนแบบผู้ที่ตนนิยมชมชอบ การนับถือวีรบุรุษนี้จะเพิ่มสูงขึ้นในวัยวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นมีความต้องการรู้จักตนเอง การมีแบบอย่างช่วยลดความไม่เข้าใจตนเอง จึงแสวงหาแบบอย่างเพื่อการดำเนินชีวิตซึ่งบิดาจะมีอิทธิพลอยู่มาก

อธิบายได้ว่า การที่บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. ปวส. อนุปริญญา มีพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านการรักษาหน้า ด้านการเรียนรู้ที่จะไม่ช่วยเหลือตนเอง ด้านการไม่ประสบผลสำเร็จในการทำให้คนอื่นชื่นชอบ มากกว่ากลุ่มที่บิดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่าและปริญญาตรีขึ้นไป เนื่องจากกลุ่มบิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. ปวส. อนุปริญญา ส่วนใหญ่มักจะประกอบอาชีพในระดับปฏิบัติการและมีรายได้ค่อนข้างน้อย ซึ่ง มัทนา (2545) ได้นำเสนอแนวคิดของนักเศรษฐศาสตร์ว่าด้วยแบบแผนการใช้เวลาว่า เพื่อให้ได้อัตราค่าจ้างที่สูงขึ้นคนเราจะยินดีจัดสรรเวลาเพื่อการทำงานมากขึ้นมีผลกระทบคือการพักผ่อนน้อยลงซึ่งแสดงว่าบุคคลยอมที่จะทำงานหนักขึ้นให้มีรายได้เท่าเทียมกับคนอื่น ๆ และเพียงพอกับค่าใช้จ่ายซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุตรได้ และเนื่องจากการเลียนแบบและการนับถือวีรบุรุษดังที่ ศรีเรือน (2536) กล่าวว่าไว้ว่า การเลียนแบบการนับถือวีรบุรุษจะเพิ่มขึ้นในวัยรุ่นจึงแสวงหาแบบอย่างเพื่อการดำเนินชีวิตซึ่งบิดาจะมีอิทธิพลอยู่มาก และในทางตรงกันข้ามนักเรียนที่บิดามีการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่าที่พบว่าพฤติกรรมการยอมแพ้น้อยกว่าเนื่องมาจากนักเรียนอาจจะให้ความสนใจที่จะแสวงหายอมรับและเลียนแบบกลุ่มคนอื่นทดแทนมากกว่า เช่น การยอมรับครู ผู้มีชื่อเสียง เป็นต้น

ระดับการศึกษาของมารดา

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่มีระดับการศึกษาของมารดาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการยอมแพ้โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านการไม่ดูแลเอาใจใส่สุขภาพ ด้านการยึดมั่นในการกระทำซ้ำ ๆ ด้านการใช้วิธีที่ทำให้ลดทอนประสิทธิภาพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านการไม่ดูแลเอาใจใส่สุขภาพเป็นการเพิกเฉยไม่สนใจรักษาหรือป้องกันตนเองจากการเจ็บป่วย ขาดการดูแลเอาใจใส่ตนเอง ขาดการตระหนักในตนเองมีความเชื่อและการปรับตัวผิด ไม่สนใจต่อความเสี่ยงหรือข้อมูลข่าวสาร ให้ความสำคัญสิ่งอื่น ๆ มากกว่าการดูแลสุขภาพ ด้านการยึดมั่นในการกระทำซ้ำ ๆ เป็นการยึดมั่น

กระทำซ้ำ ๆ อย่างต่อเนื่องในวิธีการหรือความคิดเดิม ๆ โดยคิดว่าการยึดมั่นในการกระทำจะทำให้ประสบความสำเร็จแต่ในทางตรงกันข้ามกลับทำให้ล้มเหลวสูญเสียเวลาและทรัพยากรจำนวนมาก ไม่มีประโยชน์เกิดการปรับตัวผิดพลาด การยึดมั่นทางเลือกเดิมจะขัดขวางโอกาสทางเลือกใหม่ การมีความภาคภูมิใจตนเองในระดับสูงมักจะยึดมั่นในการกระทำซ้ำ ๆ ได้มาก เมื่อเทียบกับระดับการศึกษาของบิดา พบว่า ระหว่างระดับการศึกษาของบิดาและระดับการศึกษาของมารดามีผลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมการยอมแพ้ของนักเรียนรายด้านต่างกัน ระดับการศึกษาของบิดาจะมีอิทธิพลต่อการแสดงออกด้านการรักษาหน้า ด้านการเรียนรู้ที่จะไม่ช่วยเหลือตนเอง ด้านการไม่ประสบความสำเร็จในการทำให้คนอื่นชื่นชอบ ส่วนระดับการศึกษาของมารดามีอิทธิพลต่อการแสดงออกด้านการไม่ดูแลเอาใจใส่สุขภาพ ด้านการยึดมั่นในการกระทำซ้ำ ๆ ด้านการติดอยู่ภายใต้แรงกดดัน อาจจะเนื่องมาจากสังคมไทยส่วนใหญ่มารดาจะเป็นผู้อบรมเลี้ยงดูบุตรและมีเวลาใกล้ชิดบุตรมากกว่าบิดาจึงทำให้โอกาสที่ระดับการศึกษาของมารดาจะมีอิทธิพลต่อการไม่ดูแลเอาใจใส่สุขภาพ การยึดมั่นในการกระทำซ้ำ ๆ การติดอยู่ภายใต้แรงกดดันของบุตรว่าจะมีระดับที่มากหรือน้อย ซึ่งศรีเรือน (2536) กล่าวว่า วัยรุ่นมักจะคิดว่าตนพ้นจากความเป็นเด็กเกิดความต้องการประพฤติดนตามพฤติกรรมที่นิยม ในขณะที่ยู่ปกครองจะควบคุมดูแลความประพฤติของเด็กให้กระทำการที่ไม่ตรงกันทำให้เกิดความขัดแย้งจากการที่วัยรุ่นต้องการความอิสระ ซึ่งความขัดแย้งดังกล่าวถ้าวัยรุ่นหาทางออกไม่ได้และต้องเก็บกดไว้มากจะปะทุออกมาในรูปปัญหาวัยรุ่นตามมามากมายได้ และ มัทนา (2545) กล่าวถึงการมีเวลาเพื่อดูแลบุตรไว้ว่า เมื่อบุคคลได้รับอัตราค่าจ้างเพิ่มขึ้นถึงจุดหนึ่งแล้ว เวลาเพื่อการพักผ่อนจะเพิ่มขึ้นและเวลาเพื่อการทำงานจะลดลง ดังนั้นเมื่อมารดามีเวลาพักผ่อนเพิ่มมากขึ้นจึงมีเวลาให้บุตรเพิ่มขึ้นด้วย ดังนั้นเมื่อมารดามีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นประกอบอาชีพที่รายได้ดีขึ้นย่อมมีเวลาพักผ่อนหรือมีเวลาให้บุตรเพิ่มขึ้นด้วย

รายได้ครอบครัว

ผลการวิจัย พบว่านักเรียนที่มีรายได้ครอบครัวแตกต่างกันมีพฤติกรรมการยอมแพ้ โดยรวมและรายด้านต่าง ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งจากข้อมูลรายได้ครอบครัวของนักเรียนส่วนใหญ่มีรายได้รวมต่อเดือนค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 72.1 มีรายได้รวมต่อเดือน ต่ำกว่า 30,000 บาท) และการที่ครอบครัวมีรายได้ไม่แตกต่างกันมากทำให้นักเรียนได้รับค่าใช้จ่ายส่วนตัวตามความจำเป็นและได้รับจำนวนใกล้เคียงกัน มีส่วนทำให้พฤติกรรมการยอมแพ้ที่แสดงออกมาไม่แตกต่างกัน และจากผลการวิจัยส่วนใหญ่พบว่ารายได้ที่ได้รับจากครอบครัว เป็นปัจจัยด้านครอบครัวที่จะเกี่ยวพันส่งผลกระทบต่อกันและกันกับปัจจัยอื่น

ๆ เป็นปัจจัยเสริมซึ่งกันและกัน ดังที่มีการศึกษาตัวแปรของการเสพยาบ้าที่เป็นพฤติกรรมการใช้สารเสพติดเป็นลักษณะพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านหนึ่งนั้น นันทา (2546) พบว่า การศึกษาตัวแปรของการเสพยาบ้าปัจจัยของการเสพยาบานั้นมีอยู่ 5 กลุ่มด้วยกันคือ ปัจจัยด้านครอบครัว ด้านโรงเรียน ด้านชุมชน ด้านกลุ่มเพื่อนและด้านตัวเอง

สมมติฐานที่ 2. นักเรียนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันจะมีพฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน

เพศ

ผลการวิจัยพฤติกรรมการเรียนรู้ พบว่า เพศต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้โดยรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน และพบว่า เพศต่างกันมีคะแนนพฤติกรรมเรียนรู้ด้านความรับผิดชอบแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมเรียนรู้ด้านความรับผิดชอบมากกว่านักเรียนชาย หมายความว่า นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเรียนรู้ด้านความรับผิดชอบมากกว่านักเรียนชาย ส่วนพฤติกรรมเรียนรู้รายด้านการตั้งเป้าหมาย ด้านความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ด้านการควบคุมตนเอง และด้านการใช้เวลา พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน อาจเนื่องมาจากเพศชายและเพศหญิงถูกเลี้ยงดูและถูกขัดเกลากฎทางสังคมที่คล้ายคลึงกันเพราะในสังคมปัจจุบันครอบครัวมักจะมีบุตร 2 คนและมักเป็นเพศหญิงและเพศชายจึงมีประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมที่คล้ายกัน เพราะสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญต่อความฉลาดทางอารมณ์ซึ่งในรายด้านของความฉลาดทางอารมณ์มีด้านการควบคุมตนเอง และการจัดการกับตนเองด้านอื่น ๆ สอดคล้องกับ Eysenck (1994 อ้างถึงใน วีระวัฒน์, 2543) ที่เชื่อว่าความฉลาดทางอารมณ์เป็นผลรวมของหลาย ๆ ตัวแปรด้วยกัน เช่น ปัจจัยทางครอบครัว วัฒนธรรม การศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจสังคม ประสบการณ์ และการศึกษาที่ได้รับ และไม่สอดคล้องกับ อุสา (2542) ที่พบว่าเพศหญิงมีระดับความฉลาดทางอารมณ์และการควบคุมตนเองสูงกว่าเพศชาย อาจเนื่องมาจากการศึกษาครั้งนี้ไม่ได้ศึกษาความฉลาดทางอารมณ์โดยตรงแต่เป็นการศึกษาทักษะสำคัญในพฤติกรรมเรียนรู้ที่เป็นด้านการควบคุมตนเองและด้านอื่น ๆ จึงพบว่าเพศไม่มีผลต่อรายด้านการควบคุมตนเอง

อายุ และ ระดับชั้นการศึกษา

ผลการวิจัย พบว่านักเรียนที่อายุแตกต่างกันมีคะแนนพฤติกรรมการเรียน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน และพฤติกรรมการเรียนรายด้าน พบว่า นักเรียนที่อายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนด้านการตั้งเป้าหมาย ด้านความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ด้านการควบคุมตนเอง ด้านความรับผิดชอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน และมีเพียงด้านการใช้เวลาเท่านั้นที่ พบว่านักเรียนที่อายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เวลา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และระดับชั้นการศึกษา ผลพบว่า ระดับชั้นการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน สิ่งที่พบว่าเมื่อนักเรียนมีระดับชั้นเรียนสูงขึ้นมีอายุเพิ่มขึ้น (เข้าสู่วัยรุ่นตอนปลาย) กลับพบว่ามีความแตกต่างด้านต่าง ๆ น้อยลง เป็นข้อมูลที่น่าเป็นห่วงเพราะในความเป็นจริงการเรียนระดับชั้นสูงขึ้นต้องมีพฤติกรรมการเรียนที่สูงขึ้นด้วยจึงจะสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้เป็นอย่างดีเพราะต้องปรับตัวต่อสู้กับการแข่งขันที่สูงขึ้น ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องควรให้ความสนใจและพิจารณาในรายละเอียดที่จะเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมดังกล่าว

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาปัจจัยจากตัวของนักเรียนเองที่เป็นลักษณะพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นปัจจัยบุคลิกภาพที่ส่งผลให้มีการแสดงออกของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวข้องกับ การเรียน เช่น ปัจจัยจากการได้รับแรงกดดันจากพ่อแม่ที่ต้องการให้การศึกษาของบุตรทัดเทียมกับคนอื่นในสังคมเป็นโลกของการแข่งขันในระบบทุนนิยม มุ่งวัตถุ เงินทอง มากกว่ามุ่งทางด้านจิตใจ และปัจจัยจากสังคมสภาพแวดล้อม เช่น ปัจจัยจากสังคมที่เป็นช่วงรอยต่อของการปฏิรูปการศึกษา ที่เกิดการเปลี่ยนแปลงระบบระเบียบการเรียนต่าง ๆ ทั้งระบบ สอดคล้องกับที่ สำนักงาน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้จัดทำการศึกษาและติดตามผลการบริหารจัดการหลักสูตร สถานศึกษาในโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่พบ ปัญหาว่า สถานศึกษามีเวลาเตรียมความพร้อมไม่เพียงพอ และความรู้ความเข้าใจในการจัดทำ หลักสูตรและสาระหลักสูตรยังไม่เพียงพอ นโยบายการบริหารจัดการหลักสูตรขาดความแน่นอน ไม่ชัดเจน ขาดสื่อ เอกสาร วัสดุอุปกรณ์ ข้อมูลสารสนเทศในการจัดทำหลักสูตร ซึ่งปัจจัยดังกล่าว เหล่านี้ล้วนเกี่ยวข้องกับนักเรียนในการที่จะมีพฤติกรรมการเรียนว่าเป็นอย่างไร ดีขึ้นหรือไม่ มีผล ต่อนักเรียนทำให้มีความวิตกกังวล สับสนจนส่งผลกระทบต่อ การแสดงออกพฤติกรรมการเรียนจน ทำให้นักเรียนที่มีระดับชั้นเรียนสูงขึ้นมีอายุเพิ่มขึ้นแทนที่จะมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีขึ้นกลับพบว่า มีพฤติกรรมการเรียนด้านต่าง ๆ ลดน้อยลง

เกรดเฉลี่ย

ผลการวิจัย พบว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนโดยรวม ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน และพบว่า นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนด้านการตั้งเป้าหมาย ด้านความรับผิดชอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสูงมีพฤติกรรมการเรียนด้านการตั้งเป้าหมาย และด้านความรับผิดชอบ สูงที่สุด และ มากกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำ ซึ่งผลที่พบว่าพฤติกรรมการเรียนที่เป็นทักษะด้านการตั้งเป้าหมาย และด้านความรับผิดชอบ เป็นทักษะด้านที่มีอิทธิพลต่อระดับผลเกรดเฉลี่ยของนักเรียน ในขณะที่ทักษะด้านความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ด้านการควบคุมตนเอง และด้านการใช้เวลา ไม่พบว่ามีอิทธิพลทำให้ระดับเกรดเฉลี่ยของนักเรียนแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่านักเรียนให้ความสำคัญของทักษะการตั้งเป้าหมายและความรับผิดชอบมากกว่าด้านอื่น ๆ และยังสอดคล้องกับที่ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนด้านการตั้งเป้าหมายในระดับสูงด้วย

ลำดับการเกิด

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่มีลำดับการเกิดแตกต่างกันมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่าลำดับการเกิดของนักเรียนมีอิทธิพลที่ทำให้พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนแตกต่างกัน ลำดับการเกิดเป็นปัจจัยด้านครอบครัวที่จะเกี่ยวข้องกับการได้รับสัมพันธภาพ การได้รับความอบอุ่นการเอาใจใส่จากพ่อแม่ การอบรมเลี้ยงดู การให้การสนับสนุน ซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมและบุคลิกภาพ ดังที่ ศรีเรือน (2545) กล่าวไว้ว่า มีผลการวิจัยมากมายที่ชี้ให้เห็นว่าลำดับการเกิดมีอิทธิพลต่อลักษณะบุคลิกภาพและพฤติกรรมต่าง ๆ ของวัยรุ่น ลูกคนแรก มักจะเป็นผู้ที่มุ่งความสำเร็จสูง แต่ลูกคนแรกมักจะมีคามวิตกกังวลสูงกว่าคนหลัง ๆ ลูกคนแรกมีลักษณะเด่นเพราะพ่อแม่จะให้ความสนใจมากกว่า มีความคาดหวังสูงกว่า พ่อแม่มักจะทำให้ลูกคนแรกเป็นต้นแบบของน้อง ๆ และเป็นທີ່ปรึกษาในกิจการครอบครัว ลูกคนแรกมีโอกาสที่จะได้สอนน้อง มักปรากฏว่าจำนวนคนที่จบปริญญาเอกมักเป็นลูกคนแรกมากที่สุด และลูกคนที่เกิดหลัง ๆ มักจะมีปัญหามากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกคนกลาง จะมีปัญหามากกว่าเหมือนกับเป็นเด็กที่ถูกทอดทิ้งให้อยู่ตรงกลางเพราะพ่อแม่คาดหวังกับลูกคนแรกและความเอ็นดูอยู่กับลูกคนสุดท้าย ซึ่งจากผลการวิจัยที่พบว่าบุตรคนกลางมี

พฤติกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มอื่น ๆ แสดงให้เห็นว่าบุตรคนกลางควรได้รับการเอาใจใส่ดูแลด้านพฤติกรรมการเรียนรู้จากคนรอบข้างเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มบุตรคนอื่น ๆ

ระดับการศึกษาบิดา มารดา

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ระดับการศึกษาบิดาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้โดยรวม และพฤติกรรมการเรียนรู้รายด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งแตกต่างกับระดับการศึกษามารดาที่ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพฤติกรรมการเรียนรู้รายด้าน พบว่า นักเรียนที่มารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ด้านการควบคุมตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน สอดคล้องกับ พชรินทร์ (2547) ที่พบว่า นักเรียนที่บิดามีการศึกษาต่างกันจะมีความฉลาดทางอารมณ์ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากปัจจุบันเป็นยุคของข้อมูลข่าวสารที่การติดต่อสื่อสารถึงกันหมด ทำให้บิดาซึ่งแม้จะมีความรู้ต่างกันมีโอกาสได้รับรู้ความเคลื่อนไหวหรือรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้จากสื่อหลาย ๆ ทางเท่าเทียมกันกับกลุ่มอื่น ๆ จึงทำให้ผลพบว่านักเรียนที่ระดับการศึกษาบิดาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน ประกอบกับโอกาสที่บิดาจะอบรมเลี้ยงดูบุตรในสังคมไทยบิดาจะมีบทบาทน้อยกว่ามารดา โดยส่วนใหญ่มารดามีหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดูบุตรใกล้ชิดดูแลบุตรมากกว่า ที่พบว่าระดับการศึกษาของมารดามีส่วนในการทำให้การแสดงผลการเรียนรู้รายด้านความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ด้านการควบคุมตนเอง แตกต่างกันนั้นอาจเนื่องจากระดับการศึกษาส่วนประกอบในการให้ความรู้ที่สำคัญต่อบุตรซึ่งพบว่า มารดาที่มีระดับการศึกษาสูงมีอิทธิพลให้บุตรมีพฤติกรรมเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ

รายได้ของครอบครัว

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้โดยรวม และพฤติกรรมการเรียนรู้รายด้านทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน นั้นอาจเนื่องมาจากการที่ครอบครัวมีรายได้แตกต่างกันแต่ยังคงให้ค่าใช้จ่ายแก่นักเรียนตามความจำเป็นนักเรียนจึงมีรายได้ที่ได้รับจากบิดามารดาไม่แตกต่างกันมาก และจากข้อมูลยังพบว่ารายได้ครอบครัวของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับที่น้อยกว่า 30,000 บาท ต่อเดือน ซึ่งอาจจะส่งผลให้ไม่พบความแตกต่างดังกล่าวทั้ง ๆ ที่ปัจจัยด้านรายได้ครอบครัวเป็น

ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่จะเกี่ยวข้องกับค่าใช้จ่ายในการเรียน ดังที่ พรเทพ และ คณะ (2547) ได้ศึกษาวิจัยพบว่านักเรียนมีความยุ่งยากในการเรียนการศึกษานี้เนื่องจากปัญหาการเรียน ปัญหาเรื่องเงิน และ ศรีเรือน (2545) ยังกล่าวไว้ว่า พ่อแม่ที่เป็นชนชั้นกลางมีความพยายามที่จะสร้างฐานะให้มั่นคงเพราะสภาพสังคมบีบรัดผลักดันให้ต้องยกฐานะขึ้น จะคาดหวังการเรียนของลูก ๆ ให้ลูกเป็นตัวแทนความสำเร็จของตนพ่อแม่จะใช้เด็กเป็นเครื่องบอกสถานะของตนเองการเข้าโรงเรียนที่ดีมีชื่อเสียง การแต่งตัวดูดี การเรียนพิเศษ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเกี่ยวข้องกับค่าใช้จ่ายซึ่งในครอบครัวนักเรียนที่มีรายได้เพียงพอโอกาสที่เด็กจะได้รับสิ่งเหล่านี้ย่อมสูงกว่า มีพฤติกรรมการเรียนที่แตกต่างมากกว่า

สมมติฐานที่ 3 พฤติกรรมการยอมแพ้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียน

ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมการยอมแพ้โดยรวมมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเรียน และพฤติกรรมการยอมแพ้อย่างไรก็ตามมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเรียนรายด้านเกือบทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ยกเว้นพฤติกรรมการยอมแพ้รูปแบบที่ 2 ด้านการใช้สารเสพติดด้านเดียวเท่านั้นที่พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เวลา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลที่พบว่าพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านการใช้สารเสพติดไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนด้านการใช้เวลา อธิบายได้ว่าเนื่องจากการใช้สารเสพติดเป็นความรู้สึกพึงพอใจ ฤทธิ์ของสารเสพติดทำให้มีเมามาและมีความรู้สึกว่าได้ผ่อนคลาย บางคนที่ใช้สารเสพติดเป็นประจำจะไม่จำกัดสถานที่และเวลา ซึ่ง Baumeister and Scher (1988) กล่าวว่า การใช้สารเสพติดเนื่องจากความรู้สึกพึงพอใจเพราะ บุหรี่ สุรา และยาต่าง ๆ ทำให้รู้สึกมีเมามา และบางครั้งผลของนิโคตินยังเป็นความพอใจทางจิตใจของผู้สูบ ดังนั้นจึงทำให้บุคคลติดผลของความพอใจจากความมีเมามาเหล่านี้ ในกลุ่มคนที่ใช้สารเสพติดเป็นประจำจะมีความต้องการรุนแรงในการใช้สารเสพติดเพื่อตอบสนองความอยาก และ Silverstein (1982 : 946-950) กล่าวว่า ในผู้ที่สูบบุหรี่เป็นประจำจะมีความอยากสูบบุหรี่อย่างรุนแรงเมื่อได้สูบแล้วจึงทำให้รู้สึกผ่อนคลาย แต่ถ้าถูกควบคุมไม่ให้สูบบุหรี่จะมีอาการอยากสูบบุหรี่อย่างรุนแรงและมีความรู้สึกไม่ได้รับการผ่อนคลาย สอดคล้องกับ เสถียร (2546) กล่าวว่า คนที่ตระหนักในตนเองระดับต่ำจะยับยั้งตนเองน้อยลง และเลือกจัดการกับความเครียดโดยการ ใช้สารเสพติด ลดการดูแลเอาใจใส่ตนเอง บางครั้งกระทำเพื่อลบความคิดความรู้สึกในสิ่งที่ไม่ต้องการ บางคนดื่มสุราเพิ่มขึ้นเมื่อประสบความล้มเหลวหรือบางคนสูบบุหรี่เกิดจะสูบบุหรี่เพื่อ

ผ่อนคลายอารมณ์ที่ไม่พึงพอใจให้มีความรู้สึกสงบขึ้น รู้สึกดีขึ้นเมื่อเพิ่มการสูบในระหว่างรู้สึกเครียด บางครั้งการตัดสินใจสูบบุหรี่เกิดขึ้นเมื่อยังไม่มี ความเข้าใจเกี่ยวกับพิษภัยของบุหรี่ เห็นได้ว่าคนส่วนใหญ่สูบบุหรี่เพื่อผ่อนคลายและเพลิดเพลิน คนใช้สารเสพติดปรากฏอาการของความพึงพอใจที่ได้รับในขณะที่ใช้สารเสพติด โดยไม่คำนึงถึงผลเสีย ทั้งนี้ไม่สอดคล้องกับ ภาวณิ (2540) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดในนักเรียนวัยรุ่นที่พบว่า การใช้เวลาว่างของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติด และเรื่องการใช้เวลา Hirschi (1969) กล่าวว่า เรื่องของการท่วมนเวลาเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ เป็นการท่วมนเวลาและพลังงานให้หมดไปกับการกระทำความดีหรือสิ่งที่ เป็นประโยชน์อันเป็นไปตามระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมแล้วจะไม่มีเวลาหรือโอกาสที่ไปกระทำความผิด และ Matsueda (1982) มีแนวคิดและเสนอว่าพฤติกรรมที่เป็นแบบแผนที่สังคมยอมรับจะกินเวลาของบุคคลให้หมดไปซึ่งก็เท่ากับเป็นการป้องกันไม่ให้บุคคลไปคบหาหรือเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เป็น การกระทำความผิด ซึ่งการมีทักษะด้านการใช้เวลาเป็นการเห็นคุณค่าความสำคัญแห่งเวลา จัดการเวลาเหมาะสม การจัดอุปสรรคในตนเองที่ขัดขวางความสำเร็จในการบริหารเวลาโดยการปรับเปลี่ยนอุปนิสัยและสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียน ขจัดการใช้เวลาผิด ๆ ใช้เวลาทำกิจกรรมในแต่ละวันเป็นประโยชน์ทั้งดูแลตนเอง ดูแลครอบครัวชุมชน ตลอดจนใช้เวลาว่างอย่างมีคุณค่า การสำรวจเกี่ยวกับการใช้เวลาเพื่อศึกษารูปแบบการใช้เวลาในชีวิตประจำวันของนักเรียนยังมีการศึกษาค่อนข้างน้อยแม้สำนักงานสถิติแห่งชาติได้จัดสำรวจแต่ก็เป็นการสำรวจการใช้เวลาครั้งแรกที่ไม่ได้เจาะจงเฉพาะศึกษาเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2545) และการศึกษาครั้งนี้ไม่พบความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการใช้สารเสพติดกับการใช้เวลา อาจจะเนื่องมาจากการศึกษาครั้งนี้ไม่ได้ศึกษาเจาะลึกในรายละเอียดการใช้สารเสพติดของนักเรียนเพียงแต่ศึกษาสิ่งที่เป็นภาพรวมเกี่ยวกับความคิดความรู้สึกที่มีต่อการ ใช้สารเสพติดซึ่งยังเป็นเรื่องของความคิดที่เป็นโลกส่วนตัวที่วัยรุ่นอาจจะไม่อยากจะเปิดเผย

ส่วนผลการวิจัยในด้านอื่น ๆ ที่แสดงความสัมพันธ์ทางลบแสดงว่า ถ้านักเรียนมีพฤติกรรม การยอมแพ้ อยู่ในระดับสูง พฤติกรรม การเรียนของนักเรียนจะลดลง ซึ่งในการเรียนนั้นนักเรียนที่เข้ามาเรียนทุกคนย่อมต้องการความสำเร็จ แต่ในการเรียนช่วงวัยรุ่นที่เริ่มยากขึ้นและต้องใช้ความสามารถมาก การปรับตัวมีความยากลำบากผลการเรียนอาจลดลงทั้ง ๆ ที่เคยเรียนได้ดี การส่งเสริมให้นักเรียนปรับตัวได้ดีและประสบความสำเร็จนั้นในทางหนึ่งต้องส่งเสริมทักษะความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์ แต่ในทางหนึ่งต้องลดหรือจัดพฤติกรรมกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมสิ่งดังกล่าว ซึ่งในการศึกษาพฤติกรรม การยอมแพ้แต่ละด้านนั้น พบว่า พฤติกรรม

การยอมแพ้เป็นอุปสรรคขัดขวางความสำเร็จในการเรียนที่ต้องได้รับการประเมินและลดพฤติกรรมให้น้อยลง อธิบายได้ ดังนี้

ด้านการพยายามที่จะล้มเหลว Horner (1972) กล่าวว่า ในผู้หญิงที่กลัวความสำเร็จจะไม่ชอบความสำเร็จที่มาจากการทำงานที่ยุ่งยาก ดังนั้นจึงพบว่าผู้หญิงจะกระทำงานที่มีความยุ่งยากตามระดับสติปัญญาความสามารถที่มีเท่านั้น ไม่คิดที่จะปรับปรุงพัฒนาความสามารถ สอดคล้องกับที่พบว่า นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านการพยายามที่จะล้มเหลวมากกว่านักเรียนชาย ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญกับการลดพฤติกรรมการยอมแพ้ด้านการพยายามที่จะล้มเหลวในกลุ่มนักเรียนหญิง

ด้านการเลือกที่จะเจ็บปวด เป็นลักษณะการฝืนกล้ำกลืนอดทนกับความเจ็บปวด ดังที่ Lerner, Miller and Holmes(1976: p 134-162) กล่าวว่า เมื่อได้รับมอบให้ทำงานที่ยากบุคคลจะฝืนรับความเจ็บปวดเป็นการจัดการทางความคิดขณะนั้นที่เชื่อว่าต้องเลือกรับการเจ็บปวดเพราะจะทำให้อนาคตมีความเจ็บปวดน้อยลง

ด้านการเลือกกระทำสิ่งที่ทำให้ไร้ความสามารถ Jones and Barglas (1978: p 200-206) อธิบายว่าเป็นการเลือกกระทำที่มาจากอารมณ์ ทำให้ได้รับความเสียหาย ทำร้ายตนเองเรื้อรังที่เป็นลักษณะของการคิดยา คิดสุรา ทำให้ประสบความสำเร็จต่ำกว่าที่ควรจะเป็น

ด้านการไม่ดูแลเอาใจใส่สุขภาพ Dimattes and Dimicola (1982) กล่าวว่า คนที่ไม่สนใจข้อมูลข่าวสารที่เป็นไปได้เกี่ยวกับความเสี่ยงต่อสุขภาพจะให้ความสำคัญต่อรูปแบบของสังคมที่เกี่ยวข้องกับอาหารและการดำเนินชีวิตมาก่อนการยินยอมดูแลสุขภาพ ที่พบว่าในคนไข้โรคหัวใจพบว่าให้ความสำคัญกับสังคมการทำงานที่หนัก มีการเคลื่อนไหวร่างกายน้อย ให้ความสำคัญกับรูปแบบของสังคมมาก่อนการดูแลสุขภาพ

ด้านการรักษาหน้า เสถียร (2546) กล่าวว่า คนที่ระมัดระวังตนเองสูงจะปรากฏการรักษาหน้าชัดเจน จะพยายามแสดงเกี่ยวกับสิ่งที่ปรากฏต่อหน้าคนอื่นๆ โดยอ้างเหตุผลเข้าข้างตนเองเพื่อลดความวิตกกังวลแม้ว่าเหตุผลจะขัดแย้งภายในจิตใจตนเอง

ด้านการซื้อขาย วรลักษณ์ (2536) กล่าวว่า iva คนที่ซื้อขายนอกจากจะแยกตัวเองอยู่ตามลำพังแล้วจะไม่ชอบการแข่งขัน ชอบทำงานตามลำพัง เก็บกคความรู้สึก ความคิดเพื่อฝน เป็นคนเฉยเมยเย็นชา และถ้าซื้อขายและหาตระแวงด้วยจะวิตกกังวลมาก ไม่มีเพื่อนสนิท มีความคิดแปลกๆ ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำร่วมกับความรู้สึกกลัวถูกปฏิเสธ กลัวถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม ทำให้หลบเลี่ยงการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เพราะกลัวว่าผู้อื่นจะไม่ยอมรับเป็นอย่างมาก กล่าวว่าตนเองจะทำอะไรที่ดูน่าอาย บางครั้งยังอ่อนไหวต่อคำวิพากวิจารณ์เล็กๆ น้อยๆ การซื้อขายบางครั้งมีผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตตลอดจนหน้าที่การงานเพราะจะพยายามหลบเลี่ยงสถานการณ์ที่ต้องพบปะผู้คน

ด้านการยึดมั่นในการกระทำต่างๆ Janafi and Bricdman (1982 : p 207-237) กล่าวว่า การยึดมั่นในการกระทำต่างๆ เป็นการปรับตัวที่ยึดมั่นในวิธีการหรือแนวความคิดเดิมทั้งๆ ที่ไม่ประสบผลสำเร็จพบในนักวิทยาศาสตร์ที่ยึดมั่นกับความคิดหรือวิธีการเดิมจนไม่สามารถประสบความสำเร็จในอาชีพ

ด้านการติดอยู่ภายใต้แรงกดดัน ศรีเรือน (2545) กล่าวว่า ้วยุ่นยังมีปัญหาจากการได้รับแรงกดดันจากพ่อแม่ที่คอยตอกย้ำให้กับเด็ก เด็กไม่มีโอกาสเป็นเด็กปานกลางธรรมดาแต่ต้องเป็นเด็กดีเยี่ยมให้กวดวิชา เรียนพิเศษ และยังได้รับแรงกดดันจากโรงเรียนที่แข่งขันกันสูง ได้รับแรงกดดันจากสื่อมวลชน นักเรียนจะเข้าถึงสื่อต่างๆ ได้ง่ายทำให้มีอิทธิพลต่อเด็กยึดถือเป็นแบบอย่างโดยไม่สามารถแยกแยะตรรกะของสิ่งที่เห็นว่ามีข้อดีข้อเสียอย่างไรและอาจทำให้เกิดปัญหาทางการเรียนไม่มีความสุขในการเรียนได้

ด้านการเรียนรู้ที่จะไม่ช่วยเหลือตนเอง Baumeister and Scher (1988) กล่าวว่า บุคคลที่คิดว่าความคาดหวังที่เป็นความพยายามในอนาคตเป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์จึงทำให้คิดว่าเป็นสิ่งที่ดีถ้าไม่ดิ้นรน อยู่เฉยๆ โดยการเรียนรู้ที่จะไม่ช่วยเหลือตนเอง

การใช้วิธีต่อรองที่ลดทอนประสิทธิภาพ Pruitt and Rubin (1984) กล่าวว่า การต่อรองที่มุ่งเป้าหมายที่ดำเนินไปเป็นการต่อรองที่ทำร้ายตนเอง เป็นลักษณะที่อ่อนแอโดยยินยอมในสิ่งที่ไม่จำเป็น

ด้านการไม่ประสบผลสำเร็จในการทำให้คนอื่นชื่นชอบ Jones and Worthman (1973) กล่าวว่า การกระทำให้เป็นที่ยอมรับประสบความล้มเหลวเนื่องจากคาดหวังกับผู้อื่นมากเกินไปและพยายาม

กระทำให้เป็นที่ยอมรับชอบชั่วๆ เช่นในผู้ที่กล่าวคำสรรเสริญยอผู้ที่ตำแหน่งสูงกว่าที่กระทำชั่วๆ แต่ไม่ได้รับการตอบสนองที่เป็นการชื่นชม

นอกจากนี้จากผลการศึกษาของ พรเทพ และ คณะ (2547) ได้พบว่า นักเรียนในระดับมัธยมปลาย คัมเครื่องคัมแอลกอฮอล์ และสูบบุหรี่เป็นจำนวนมาก มีภาวะซึมเศร้าที่เป็นปัญหาเรื้อรังที่ต้องได้รับการแก้ไขควรได้รับการประเมินอย่างละเอียดต่อไป นักเรียนมีความยุ่งยากใจในเรื่องของปัญหาการเรียน ปัญหาการเงิน และนักเรียนเคยมีประสบการณ์ถูกรังแกทางกายจากบิดามารดา ถูกปล่อยปละละเลย สิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องและนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมการยอมแพ้ให้มีระดับเพิ่มสูงขึ้น

ในการประเมินตนของนักเรียนวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมการยอมแพ้ และพฤติกรรมการเรียนเป็นการประเมินในส่วนของตนที่เป็นลักษณะด้านสติปัญญา ความสามารถ และ ด้านความคิดฝัน ที่เป็นการประเมินบุคลิกลักษณะภายในที่เป็นโลกส่วนตัวของนักเรียนวัยรุ่น ดังที่ ศรีเรือน (2545) อธิบายไว้ว่า การประเมินตน (self concept) ของวัยรุ่นมักมาจากความรู้สึกที่บุคคลอื่นมีต่อตนเองมากกว่าที่จะประเมินหรือคิดเห็นด้วยตนเอง ตน (self) ของวัยรุ่นมี 3 ลักษณะคือ ลักษณะบุคลิกลักษณะภายนอกของวัยรุ่น (abiding self) เป็นลักษณะที่เห็นง่าย เปลี่ยนแปลงง่าย เป็นส่วนที่วัยรุ่นเปิดเผยให้ผู้อื่นรู้โดยเฉพาะเพื่อน ลักษณะด้านสติปัญญา ความสามารถ (transient self) ส่วนนี้เป็นส่วนที่ค่อนข้างเป็นโลกส่วนตัวของวัยรุ่นซึ่งไม่ยอมเปิดเผยให้ผู้อื่นรู้โดยเฉพาะผู้สูงกว่าหรือผู้ที่เด็กกว่าตน ลักษณะด้านความคิดฝัน (personal fable) ที่เป็นโลกส่วนตัว เป็นจินตนาการเกินความจริงที่คนอื่น ๆ อาจจะมองไม่เห็นไม่เข้าใจโลกส่วนตัวแบบนี้ของเขา เขาอาจจะเล่าหรือเปิดเผยโลกส่วนตัวด้านนี้โดยการเขียนบันทึก การบอกเล่าแก่เพื่อนสนิทหรือไว้ใจจริงๆ ดังนั้นการประเมินพฤติกรรมการยอมแพ้ และพฤติกรรมการเรียนจะทำให้เข้าใจการแสดงออกได้ในระดับหนึ่ง และพฤติกรรมการยอมแพ้อย่างเป็นพฤติกรรมด้านลบที่อาจจะประเมินได้ยาก ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องน้อย จึงอาจจัดการประเมินในรูปแบบที่หลากหลายแตกต่างกันออกไปตามความเหมาะสม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงมากที่สุดที่จะนำมาใช้ในการลดหรือจัดพฤติกรรมการยอมแพ้ หรือเป็นการปรับพฤติกรรมทางปัญญา ซึ่ง สมโภชน์ (2539) ได้กล่าวถึงการปรับพฤติกรรมทางปัญญา ไว้ว่า มีวิธีการดำเนินการที่แตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับแต่ละเทคนิค เช่น เทคนิคการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางปัญญา เทคนิคเน้นทักษะในการเผชิญกับปัญหา เทคนิคที่เน้นการบำบัดโดยการแก้ปัญห ซึ่งผู้เกี่ยวข้องที่มีความสนใจจะลดหรือจัดพฤติกรรมการยอมแพ้ที่นำไปสู่พฤติกรรมที่มีปัญหาและต้องการส่งเสริมพฤติกรรมเรียนนักเรียนวัยรุ่นให้เพิ่มสูงขึ้นนั้นสามารถเลือกแนวทางการดำเนินการตามเทคนิคต่างๆ ที่แตกต่างกันไปตามความเหมาะสมของกลุ่มนักเรียนนั้นๆ